

ната индустрия и предлага цени, които Жоржета съ възмущение отхвърля. И тъй нататък, докато цѣлото това сноване и пазарене омръзна на Богдана и той почва да мисли, какъ да се отърве отъ своята спѣтничка, почва наново да я мрази и да кипи, че въпрѣки всичко се полъга и тръгна съ нея. Най-после стигатъ въ нѣкакъвъ магазинъ, дето търговката по-довѣрчиво разгрѣща и преглежда дантелите, измѣрва ги съ метъра и предлага двадесетъ франка. Следъ дълго колебание Жоржета маха съ ржка, дава ѝ работата си отъ толкова дни и нощи, взема двадесетъ франка, измолва още малка добавка и хваща Богдана пакъ подъ ржка.

— Само още малко, — моли го тя. — Зная, че искашъ да се махнешъ отъ менъ, но потърпи само десетина минути.

— Нови пазарлъци ли? Повѣрвай, бихъ ти далъ двадесетъ франка, за да прекъснешъ всичко това!

— Защо ми се сърдишъ, мой мили приятелю? — притиска се тя къмъ него. — Ти имашъ сто или двесте франка, и тѣ сж ти тъй необходими. Пъкъ азъ не искамъ нищо лошо, трѣбва да направя нѣкои покупки за себе си съ мои пари. Ела!

Влизатъ въ първия деликатесенъ магазинъ. Жоржета внимателно разглежда стокитѣ, осведомява се за ценитѣ и купува по малко отъ безброй видове сирене, смокини, бисквити, бонбони и какво ли още не, и сладки хлѣбчета, и скжпо масло, докато сборътъ достига двадесетъ франка. Подава после на Богдана пакетитѣ си, задърпва го къмъ хотела и радостно му заговаря:

— Видѣ ли, какъ сега не се пазарихъ — каквото ми поискаха, веднага платихъ. Това бѣше за-